

ในปัจจุบันสังคมกำลังเปลี่ยนแปลงไป เป็นเหตุให้ภาษาไทยเปลี่ยนแปลงไป ด้วย เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญซึ่งคนในสังคมใช้ติดต่อสื่อความหมายเพื่อประสานงานและร่วมมือดำเนินกิจการของสังคมให้สำเร็จไป ถ้อยคำสำนวนใหม่ ๆ เกิดขึ้นตามพัฒนาการของสังคม คำบางคำแพร่หลายในชีวิตประจำวันโดยสื่อมวลชน แต่มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ใช้คำตาม ๆ กันไปโดยไม่ทราบความหมายที่แท้จริง ทั้งยังขาดความสังเกตเอาใจใส่ในการใช้คำให้มีความหมายที่ถูกต้องอีกด้วย เมื่อนำไปใช้ในการเรียนหรือใช้ในชีวิตประจำวันจึงใช้ไม่ถูกต้อง ใช้ผิดความหมายหรือใช้ไม่ตรงความหมายของคำนั้นอยู่เนืองๆ เป็นผลให้การสื่อความหมายของนักเรียนไม่สำเร็จตามจุดประสงค์ของตน

สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของคนไทยเป็นอย่างมาก เพราะเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตคนอยู่ตลอดเวลา คนมักเห็นตัวอย่างถ้อยคำสำนวนแปลก ๆ ใหม่ ๆ เห็นคำที่ใช้ผิดความหมายหรือใช้ไม่ตรงความหมายของคำนั้นจริง ๆ จึงทำให้ความหมายของคำเลอะเลือนไป สื่อความหมายไม่แจ่มแจ้งชัดเจน ประโยคกำกวม ทั้งนี้ เพราะความเคยชินและความละเลยไม่เอาใจใส่ของผู้มีส่วนรับผิดชอบในเรื่องนี้ เมื่อผู้อ่านได้อ่านก็จดจำและใช้ตามกันไปโดยไม่เข้าใจความหมายที่ถูกต้อง คำบางคำผู้อ่านก็ไม่เข้าใจความหมายเพราะผู้อ่านมีพื้นความรู้ มีประสบการณ์แตกต่างกัน ย่อมเข้าใจไม่ตรงกัน

* ในด้านการเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบัน วิชาภาษาไทยถูกตำหนิอยู่เสมอว่า เนื้อหาที่เรียนไม่สัมพันธ์ชีวิตจริง การสอนเน้นความจดจำมิได้มุ่งพัฒนาการใช้ภาษาของนักเรียนอย่างแท้จริง เนื้อเรื่องส่วนใหญ่ล้าหลังไม่ทันสมัย นักเรียนจึงเกิดปฏิกิริยาต่อต้านภาษาไทย ไม่เห็นคุณค่าภาษาไทย การเรียนการสอนจึงไม่ค่อยมีประสิทธิภาพนัก หากเราได้ปรับปรุงเนื้อหาให้สัมพันธ์ชีวิตจริงของผู้เรียนมากขึ้น รู้จักนำเอาสิ่งที่พบเห็นในชีวิตจริงมาสอน ให้ผู้เรียนรู้จักสังเกตการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน มองเห็นประโยชน์ที่จะนำความรู้ภาษาไทยไปใช้ได้ในชีวิตจริง ก็จะช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยมากขึ้น

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะในด้านการเรียนการสอนเท่านั้น ฐะปะนีย์ นาครทรรพ¹ กล่าวว่า "...ภาษาไทยมีความสำคัญในด้านต่อไปนี้ คือ การถ่ายทอดวัฒนธรรม การศึกษาเล่าเรียน การติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพและการปกครอง" จะเห็นว่า ภาษามีความจำเป็นในการดำรงชีวิตเป็นอย่างมาก จึงต้องมีการเรียนการสอนภาษาไทยทุกระดับในโรงเรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงชั้นอุดมศึกษา และถึงแม้การเรียนจะจบสิ้นแล้วแต่ภาษาก็ยังมีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ต่อไปไม่จบสิ้น มนุษย์จำเป็นต้องสื่อความหมายด้วยภาษา เครื่องมือในการสื่อความหมายได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เครื่องมือเหล่านี้จะเกิดประโยชน์ได้ก็ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ ต้องรู้จักใช้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงจะทำให้การสื่อความหมายได้ผลดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรู้จักใช้ถ้อยคำ ต้องใช้ให้ตรงความหมายของคำ สื่อความหมายให้ชัดเจน แจ่มแจ้ง ผู้อ่านหรือผู้ฟังเข้าใจได้ทันที

การใช้คำให้ตรงความหมายสามารถเข้าใจกันได้ถูกต้อง รวดเร็ว มีความจำเป็นมากที่สุดที่สุดในสังคมปัจจุบัน เพราะสังคมที่ใหญ่ขึ้นซับซ้อนมากขึ้นการสื่อความหมายต้องรวดเร็วทันต่อความเปลี่ยนแปลง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็อาจทำให้การติดต่อกันผิดพลาดได้ง่าย ผู้ใช้ภาษาต้องละเอียดรอบคอบในการใช้คำ ต้องใช้คำให้รัดกุม ชัดเจน และแม่นยำมากขึ้น ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อความหมายไว้ว่า

ในการสื่อความหมายไม่ว่าจะเป็นการสื่อระหว่างบุคคลต่อบุคคล บุคคลต่อสถาบัน หรือสถาบันต่อบุคคลนั้นก็ตาม ขอมออาศัยภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย เป็นพาหนะให้สิ่งที่จะสื่อกันจากอีกฝ่ายหนึ่งไปยังอีกฝ่ายหนึ่ง การสื่อความ-

¹ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, บันทึกค้นคว้าภาษาไทย (พระนคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2514), หน้า 1.

หมายจะชัดเจนได้ผลก็เพียงใจยอมขึ้นอยู่กับภาษาเป็นสิ่งสำคัญ²

การสื่อความหมายเป็นหัวใจของการใช้ภาษาเพราะทำให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง หรือผู้อ่านกับผู้เขียน หากใช้ภาษาไม่ดีก็มักทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมาย บางทีก็เกิดความไม่เข้าใจกัน ชัดแย้ง โต้เถียงกัน เพราะการสื่อความหมายเป็นเหตุการณ์ ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ กล่าวถึงปัญหาเรื่องนี้ไว้ว่า "ปัญหาที่เกิดขึ้นในเมืองไทยมีมากกว่า 50% เป็นปัญหาซึ่งเกิดจากการสื่อความหมายไม่ดีหรือไม่มีการสื่อความหมาย เมื่อเราเป็นคนไทยด้วยกันเราพูดภาษาไทยเขียนภาษาไทย เราอ่านแล้วทราบแล้วยังเข้าใจไม่ตรงกัน อันนี้เป็นเรื่องหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ" ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยก็มีส่วนสร้างปัญหาแก่ผู้ใช้ได้มากเหมือนกัน ภาษาไทยเราใช้สื่อความหมายยากเพราะเราไม่มีรูปศัพท์ที่บังคับเฉพาะ คำ ๆ เดียวอยู่เฉย ๆ เราไม่อาจบอกความหมายได้ นอกจากจะนำคำไปเข้าประโยคจึงจะเข้าใจ เช่นคำว่า "กัน" มีหลายความหมายมาก สามารถนำไปแต่งประโยคโดยมิให้ความหมายซ้ำกันเลยก็ได้ หรือคำว่า "เป็น" อาจเป็นกริยาวิเศษณ์หรือวิเศษณ์ขยายนามก็ได้ ฉะนั้น ผู้ใช้ภาษาต้องมีความสามารถจึงใช้ได้ถูกต้อง หากเราใช้กันง่าย ๆ หละหลวม เราก็จะปรับตัวไม่ทันกับสภาพชีวิตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

* ปัญหาที่ผู้ใช้ภาษาไทยพบอยู่เสมอคือ คำไทยคำเดียวกันวางอยู่ในประโยคเดียวกัน แต่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจไม่ตรงกันได้ ทั้งนี้เพราะความไม่ระมัดระวังของผู้ใช้เอง คำไทยมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหลายคำผู้ใช้มักใช้ผิดอยู่บ่อย ๆ ปัญหา³ สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร กล่าวไว้ว่า

ความผิดพลาดในแง่³ อาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันอยู่หลายคำ แต่มีวิธีใช้และความหมายแตกต่างกันเช่น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* ²บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ม.ล. "การปรับปรุงภาษาในเอเชียให้ทันกาล," สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์, วันอาทิตย์ 29 (ตุลาคม 2510), หน้า 49.

³ก๊อ สวัสดิ์พาณิชย์. "ปัญหาการศึกษาในประเทศไทย," หนังสืออ่านประชาชนสำหรับจักระเบียบวิธีวิจัยการศึกษา (พระนคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506), หน้า 30.

แดง ชูแจ่ม บอก ล้วนมีความหมายกลาง ๆ ว่า บอกเล่า
ทั้งสิ้น แต่วิธีใช้ต่างกัน คำว่า อนุมัติ-อนุญาต, แนนหนา-หนา
แนน, เข้มเกรียม-เกรียมเข้ม, หง-ทอหด-หงขวาง, ส่า-
สาสม, เลื่องลือ-ออฉาว ฯลฯ คำเหล่านี้ถ้าผู้เขียนสนใจที่จะ
เลือกใช้ให้ถูกต้องตรงกับความหมายจริง ๆ ก็จะทำให้เรามีคำ
ใช้ในภาษามากขึ้นและสื่อความหมายได้ชัดเจนเข้าใจได้ทันที
แทนที่จะใช้ในความหมายคลุม ๆ คั่งที่เป็นอยู่ บางครั้งก็ทำให้
เกิดความขมขื่น เช่น หนุมายกลางคน, ถากกลางคนก็ไม่มาจะหนุม
แล้ว ควรใช้ว่า ชายวัยกลางคนมากกว่า นอกจากนี้ คำบางคำ
มีที่ใช้เฉพาะตัว เช่น ใช้กับประธานบางคำหรือกริยาบางคำเท่า
นั้น ถ้าผู้คิดก็อาจทำให้เข้าใจผิดไปได้ หรืออาจใช้ความหมาย
แย้งอย่างอื่น เช่น คำว่า แหะระ เราใช้กับเด็กเล็ก ๆ แปลว่า
อู้อึ้งเย็น ไม่ใช่กับผู้ใหญ่ แต่ถ้าใช้ก็อาจมีความหมายแย้งในเชิง
ล้อเลียน หรือประชดประชันแล้วแต่ความที่แวดล้อมอยู่นั้น ผู้เขียน
อาจพลิกแพลงวิธีการใช้คำเพื่อให้เกิดความรู้สึก เกิดกันยต่าง ๆ
ตามความต้องการได้ แต่ของแน่ใจว่าตนรู้จักและเข้าใจความ-
หมายของคำนั้นดีพอที่จะพลิกแพลง⁴

ภาษาไทยในปัจจุบันเสื่อมโทรมมาก เพราะผู้ใช้ไม่ค่อยเอาใจใส่ควบคุมให้ดี แต่มี
บุคคลจำนวนไม่น้อยที่เป็นหวงภาษาไทย เอาใจใส่ปัญหานี้อยู่เสมอ พยายามรักษาแบบแผน
ของภาษาให้คงอยู่ชาติตลอดไป บุคคลเหล่านี้ได้แก่ครูอาจารย์ภาษาไทย ตลอดจนนักวิชา-
การทั้งหลายที่สนใจศิลปวัฒนธรรมของชาติ ภาษาเปลี่ยนแปลงไป บางครั้งก็เป็นไปด้วย
ความจงใจของบุคคล อาจเป็นผู้มีอำนาจหรือผู้ที่รับผิดชอบในสังคม บางคราวเปลี่ยนเพราะ
อิทธิพลภาษาถิ่นหรือภาษาต่างประเทศ โดยมากเปลี่ยนไปโดยผู้ใช้ภาษาร่วมกันไม่รู้ตัว การ
เปลี่ยนแปลงมีอัตราไม่เท่ากัน เช่นระดับที่เปลี่ยนแปลงได้รวดเร็วที่สุด คือ คำสะแลง และ
สำนวน ส่วนภาษาที่เป็นทางการเปลี่ยนช้าที่สุด ภาษาเปลี่ยนไปเพราะเหตุทางสังคมหลาย

⁴ สวรรณา เกรียงไกรเพชร, "หนังสือพิมพ์กับการใช้ภาษา," อักษรศาสตร์พิจารณ,
ปีที่ 1 ฉบับที่ 11 (เมษายน, 2517), หน้า 51.

ประการ เช่น สังคมกสิกรรมแบบโบราณเปลี่ยนเป็นสังคมพาณิชย์กรรมหรืออุตสาหกรรม ขนาดของประเทศใหญ่ขึ้น มีพลเมืองมากขึ้น เปลี่ยนระบอบการปกครองใหม่เป็นต้น ภาษา จึงเปลี่ยนได้ทั้งทางเสียง ทางกระสวน ทางประโยค ทางไวยากรณ์ ทางคำและสำนวน ไวยาหาร ครูภาษาไทยและคนอื่น ๆ ควรยอมรับการเปลี่ยนแปลงนี้ แต่ขณะเดียวกันก็ควรยึดถือสิ่งดีในภาษาไว้เป็นหลักบ้าง ถ้าภาษาเปลี่ยนแปลงเร็วเกินไปคนรุ่นเก่ากับคนรุ่นใหม่จะสื่อความหมายกันไม่เข้าใจ ครูภาษาไทยจึงมีหน้าที่ควบคุมมิให้ภาษาเปลี่ยนแปลงเร็วไป แต่ถ้าไม่ยอมรับว่ามีการเปลี่ยนแปลงก็จะควบคุมไม่ได้ เพราะการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นตาม ความจำเป็นและความเหมาะสมกับกาลสมัย // แม้แต่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยัง ทรงห่วงใยภาษาไทย ทรงพระราชทานพระบรมราโชวาทแก่นิสิตจุฬา ฯ ในวันพระราชทานปริญญาบัตร เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2512 ว่า

ในปัจจุบันนี้ปรากฏว่า ได้มีการใช้ถ้อยคำออกจะฟุ่มเฟือยและไม่ตรง ความหมายที่แท้จริงอยู่เนื่อง ๆ ทั้งการออกเสียงก็ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ภาษาของเราก็มีแต่จะทรุดโทรม ชาตินี้เรามี ภาษาของเราใช้เองเป็นสิ่งอันประเสริฐอยู่แล้ว เป็นมรดกอันมีค่าตกทอดมาถึงเรา ทุกคนจึงมีหน้าที่จะต้องรักษาไว้ ฉะนั้นจึงขอให้บรรดานิสิตและบัณฑิต ตลอดจนครูบาอาจารย์ได้ช่วยกันรักษาและส่งเสริมภาษา ซึ่งเป็นอุปกรณ์และหลักประกัน เพื่อความเจริญพัฒนาของประเทศชาติ 5

ครูภาษาไทยมีบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยอนุรักษ์รักษาภาษาไทย เพราะเป็นผู้ที่ได้ชื่อ ว่า มีความสนใจ มีใจรักภาษาไทย ได้เป็นผู้ที่มีความเพียรพยายามศึกษาหาความรู้ทางนี้มาโดยตรง ย่อมจะเป็นผู้เผยแพร่ความคิดนี้ได้ดีที่สุดด้วยการอบรมสั่งสอนนักเรียน เพื่อให้เป็นผู้ที่มีความรอบรู้ในวิชาภาษาไทย มีความสามารถใช้ภาษาได้อย่างดี และปลุกฝัง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยให้แก่นักเรียน จึงถือว่าครูภาษาไทยมีหน้าที่ช่วยเหลือในเรื่องนี้ได้
อย่างมาก ฐะปะนีย์ นาครทรรพ ได้กล่าวถึงความสำคัญของครูภาษาไทยไว้ว่า

การเรียนการสอนภาษาไทยหาได้จำกัดอยู่แต่ในชั่วโมงภาษาไทย
ไม่ ในชีวิตประจำวันของนักเรียนและบทเรียนทุกวิชา ภาษาไทย
ย่อมต้องมีส่วนและเป็นปัจจัยอยู่เสมอ นักเรียนมีโอกาสเรียนภาษา
ไทยทั้งในและนอกห้องเรียน ฉะนั้นการสอนภาษาไทยจึงเป็นภาระ
ของครูทุกคน ทุกโอกาสที่มีการใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือทำความ
เข้าใจกัน นอกจากนั้น นักเรียนยังมีโอกาสเรียนจากครอบครัว และ
สิ่งแวดล้อมในชุมชนที่ตนอยู่ สิ่งแวดล้อมเหล่านั้นบางทีก็มีอิทธิพลต่อ
การใช้ภาษาของนักเรียน หากเป็นอิทธิพลที่ไม่ดีก็จะมีผลคิดมาเป็น
อุปสรรคในการสอนภาษาไทยในโรงเรียน เพราะฉะนั้น ครูต้อง
เตรียมตัวต่อสู้อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมเหล่านั้นด้วย อยากรู้จัก ถ้า
ครูยึดหลักใหญ่ว่าจะพยายามส่งเสริมภาษาที่ดีและแก้ไขภาษาที่เลวไว้
เสมอแล้ว ก็คงจะช่วยนักเรียนได้มาก⁵

สื่อมวลชนเห็นว่าอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของนักเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ
นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับวิทยาลัยครู เพราะวัยนี้เป็นวันที่เจริญงอกงามทุก ๆ
ด้าน มีความสนใจสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ สนใจการเรียนรู้ตลอดจนความเจริญทางวิทยาการ
ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างกว้างขวาง ยิ่งในปัจจุบันมีเอกสารสิ่งพิมพ์เผยแพร่อยู่มากมาย
ย่อมจะสื่อความหมายไปยังผู้อ่านได้มากขึ้นและรวดเร็ว หากนักเรียนไม่เข้าใจความหมายของ
คำ หรือมีพื้นฐานภาษาไทยไม่เพียงพอที่จะไม่เข้าใจความหมายได้ถูกต้อง รวดเร็ว เช่นคำที่
เกิดใหม่ ใช้ในหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่คำว่า สักกินา นายทุน เงินเฟ้อ ผูกขาด อายัด ฯลฯ
หากเป็นคำที่มีความหมายโดยนัยหรือมีความหมายแฝงในรูปอุปมาอุปไมยนักเรียนย่อมเข้าใจยากขึ้น
ผู้อ่านจะเข้าใจคำเหล่านั้นได้หรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ของผู้อ่าน และ
ความหมายของคำก็ยังขึ้นอยู่กับการเทศน์ที่ไขความ เช่นคำว่า คำบาตร ลอยแพ บานปลาย

⁵ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, "ระเบียบวิธีสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลาย," คู่มือการอบรม
ครูมัธยมศึกษา, หน่วยงานนิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา (พระนคร : 2499), หน้า 74.

หลังฉาก าลา บางทีก็เรียนทีละเลยไม่เอาใจใส่ความหมายที่แท้จริงและใช้ตามกันไป
ปัญหาการใช้ภาษาของสื่อมวลชนนี้ คุณฐิพร ชานีโรตศานต์ กล่าวไว้ว่า

ภาษาลือมวลชนกับการ สอนภาษาไทยนั้นเกี่ยวข้องกันอยู่มาก
กล่าวคือ การใช้ภาษาของผู้ที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนมักผิดแปลก
ไปจากที่เราใช้กันอยู่หรือแปลลไปจากมาตรฐานของภาษาที่
กำหนดไว้ จึงมักก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนภาษาไทยซึ่งมักจะจด
จำส่วนวนภาษาของสื่อมวลชนได้อย่างรวดเร็วและใช้ตามโดย
ไม่ได้พิจารณาว่าควรไม่ควร ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้สอนภาษาไทย
ที่ต้องคอยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการใช้ภาษาซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ทั้งนี้ เพื่อรักษามาตรฐานของภาษาไทยไว้ วมักได้ยินเสมอว่า
สื่อมวลชนทำให้ภาษาเสื่อมบ้าง วิบัติบ้าง ทั้งนี้เพราะผู้ทำหน้าที่
เกี่ยวข้องกับผู้สื่อมวลชนไม่ค่อยระมัดระวังในการใช้ภาษา ไม่
สนใจว่าจะถูกหรือไม่อย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่ง ก็มองผลทางการ
ศา การโฆษณา จึงใช้ส่วนวนแบบใหม่ ๆ ผิดแปลกไปเพื่อให้
สะดุดหูสะดุดตา จำง่าย // ถ้าเป็นหนังสือพิมพ์รายวันก็ยังมีปัญหา
เพิ่มมากขึ้น คือต้องเขียนให้ทันเวลา ผู้จัดทำไม่มีเวลาตรวจแก้
หน้ากระดาษมีจำกัด พวกหัวข่าวต้องให้สั้นสะดุดตา เหล่านี้
นักเรียนต้องประสบบ่อย ๆ เกือบจะเรียกได้ว่าทุกวัน ทำให้
เกิดความเคยชิน ผู้ไม่รู้ก็เกิดความเคยชินจกจากการเขียนที่ผิด ๆ
ไปไซ้ คิดว่าถูกของดีแล้ว ผู้ที่เคยรู้ว่าเขียนอย่างไรถูกอย่างไร
ผิด นาน ๆ เขาก็เขียนตามอย่างโดยไม่รู้ว่าผิด การสิ่งใดก็
ตามที เป็นความเคยชินแล้วยอมแก้ไขได้ยาก⁶

ปัญหาการใช้คำเป็นปัญหาใหญ่มาก สื่อมวลชนมักไม่ค่อยได้สังเกตความแตกต่างของ
ถ้อยคำที่มีความหมายต่างกัน ใช้ต่างกัน จึงเกิดความสับสนในเรื่องความหมายของคำขึ้น
ม.ร.ว. สุนชาติ สวัสดิ์กุล กล่าวถึงปัญหาการใช้คำผิดความหมายไว้ว่า

⁶คุณฐิพร ชานีโรตศานต์, "ปัญหาการใช้ภาษาไทย," กรรณภาษาและวรรณกรรม,
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พระนกร : ศรีเมืองการพิมพ์, 2516), หน้า
73 - 74.

บางทีก็นำเอาคำที่มีความหมายคำมาใช้ในที่ที่ไม่ถูกต้องก็มี เช่นว่า สามนักประพันธ์ใหญ่รวมหัวกันแต่งบทละครโทรทัศน์ คำว่า "รวมหัวกัน" ไม่เหมาะสำหรับคนมีชื่อเสียงอย่างนักประพันธ์ แต่เหมาะสำหรับมหาโจรที่รวมหัวกันปล้นทรัพย์มากกว่า บางทีก็ว่า นายคนนั้นผู้อำนวยกรมมือหนึ่งในวงการภาพยนตร์กำลังปลุกปล้ำคาราสาวชื่อคงให้ไปเป็นตัวเอกในเรื่อง คำว่า "ปลุกปล้ำ" เป็นกิริยาที่กระทำมีตีมีร้าย ไปปลุกปล้ำเขาทำไม ใช้คำที่เหมาะสมกว่าไม่คือหรือ ภาษาที่ใช้ผิดนี้เราถือว่าเป็นมะเร็งในภาษาทำให้ภาษาของเราทรุดหนักขึ้น ขอให้ท่านทั้งหลายช่วยกันกำจัดออกไปให้พ้นวงการภาษาไทย ภาษาไทยเป็นภาษาละเอียกอ่อนชวนให้เข้าใจผิดได้ง่าย⁸

ปัญหาในการสร้างคำขึ้นใหม่ใช้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ บางทีสื่อมวลชนก็ชอบใช้บ่อย ๆ ทั้งที่คนทั่วไปไม่รู้จักหรืออ่านแล้วไม่เข้าใจความหมายก็มี โดยเฉพาะการสร้างคำส่วนวนเกี่ยวกับประกาศิโฆณาประชาสัมพันธ์ เช่น ศักดิ์กษัตริย์ นักยักท้วง เจ้าบุญทุ่ม หรือคำสะแลงต่าง ๆ เช่น เบี้ยวคำตัว อมเงิน กินป่า หัวนักร่อง เป็นต้น จึงทำให้ผู้อ่านปัญหาและเข้าใจผิดบ่อย ๆ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ พระราชทานแก่คณะกรรมการชุมนุมภาษาไทย ณ ตำหนักจิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุสิต เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2504 เกี่ยวกับการคิดคำขึ้นใหม่ว่า

ในค่านการใช้อยู่คำหรือคิดคำขึ้นใหม่ ขอได้พยายามนึกถึงคำเก่า ๆ ในภาษาไทยของเราไว้บ้าง คำเก่า ๆ ที่มีอยู่แล้วขอให้พยายามรักษาไว้และใช้ให้ถูก คำที่สร้างขึ้นใหม่ขอให้คิดให้ดี ขออย่าคิดใหม่ให้ฟุ่มเฟือยนัก จะคิดก็คิดเท่าที่จำเป็นจริง ๆ ความเจริญและความมั่งคั่งของภาษาย่อมมีเป็นธรรมดา ขอให้ช่วยกันระวังรักษาอย่าให้ภาษางอกเป็นมะเร็งจะทำให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ ในค่านการตัดทอนภาษาก็เช่นกัน ขอให้ช่วยกันทำด้วยความระมัดระวัง เพราะการตัดทอนภาษาก็เป็นเช่นเกี่ยวกับการผ่าตัด ผู้ตัดจะต้องเป็นผู้มีความรู้ดี เหมือนกับหมอรักษาโรค⁹

⁸ สุนนชาติ สวัสดิ์กุล , ม.ร.ว. "ข้อบกพร่องในการศึกษาวิชาภาษาไทย," ชุมนุมภาษาไทย 2504-2505 , คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พระนคร 2516) , หน้า 126 .

⁹ อักษรศาสตร์, คณะ ชุมนุมภาษาไทย 2504-2505 . จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พระนคร 2516) , หน้า 6.

นักศึกษาวิทยาสัยครูเป็นบุคคลที่สำคัญซึ่งต้องเข้าใจปัญหา และเอาใจใส่ภาษาไทยให้มากขึ้น เพื่อประโยชน์ของนักศึกษาเอง เพราะต้องนำภาษาไปใช้สื่อความหมายในการสอนนักเรียนในอนาคต ใช้ติดต่อกับบุคคลต่าง ๆ ในสังคม ตลอดจนการนำเอาความรู้ภาษาไทยไปใช้ในการประกอบอาชีพ สร้างความก้าวหน้าแก่ตนเองในอาชีพครูต่อไป การศึกษาในระดับนี้เป็นการศึกษาระดับสูง เรียนเพื่อความงอกงามทางด้านปัญญาและความคิด รวมถึงวิทยาการทางด้านความลึกซึ้งและกว้างขวาง การถ่ายทอดความรู้สัจนึกคิด ปัญญา และวิทยาการของตนต้องถูกต้อง ชัดเจน เหมาะสม สามารถสื่อความหมายด้วยถ้อยคำที่เข้าใจง่ายตรงประเด็น จึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ผู้วิจัยเห็นความสำคัญในเรื่องนี้มาก จึงมีความประสงค์ที่จะวิจัยเรื่องนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบ คือ คำที่มีความหมายโดยตรง และคำที่มีความหมายโดยนัย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษา ระหว่างแบบทดสอบทั้ง 2 แบบ
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยและผลสัมฤทธิ์ของคะแนนหมวดวิชาภาษาไทยของนักศึกษา
4. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
5. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยระหว่างนักศึกษาวิทยาสัยครูส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
6. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยระหว่างนักศึกษาเพศชายและเพศหญิง

ขอบเขตในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

- ตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาชายและหญิง โดยสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง 2 แห่ง ส่วนภูมิภาค 2 แห่ง ดังนี้

ส่วนกลาง	วิทยาลัยครูธนบุรี	90 คน
	วิทยาลัยครูจันทระเกษม	90 คน
ส่วนภูมิภาค	วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม	100 คน
	วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์	100 คน

2. การวิจัยครั้งนี้มีได้คำนึงถึงระดับ อายุ สติปัญญา ความสามารถ ความสนใจพิเศษ และสภาพแวดล้อมทางบ้านที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษาแต่ละแห่งที่เป็นตัวอย่างประชากร

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาชายมีความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยแตกต่างจากนักศึกษาหญิง
2. นักศึกษาทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยแตกต่างกัน
3. คะแนนของนักศึกษาที่ได้จากแบบทดสอบของผู้วิจัยสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจมีสิ่งที่ทำให้การวิจัยไม่ค่อยได้ผลสมบูรณ์เต็มที่ เกิดจากจำนวนกระดาษคำตอบไม่สมบูรณ์ เช่น นักศึกษาที่ไม่ครบทุกข้อ ผู้วิจัยจึงคัดเลือกออกไป เลือกไว้เฉพาะคำตอบที่กาครบสมบูรณ์เท่านั้น บางแห่งจึงได้ตัวอย่างประชากรไม่ครบ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. จำนวนตัวอย่างประชากรและลักษณะคุณภาพของตัวอย่างประชากรพอเชื่อถือได้

2. จำนวนคำในแบบทดสอบครอบคลุมความสนใจที่ร่วมกันของนักศึกษาที่เป็นตัวอย่าง ประชากรทั้งหญิงและชายได้ทั้งหมด

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

1. ประโยชน์แก่ผู้วิจัย ในฐานะที่เป็นครูสอนภาษาไทยในวิทยาลัยครู จะได้ทราบระดับความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษา
2. ประโยชน์แก่ครูผู้สอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับวิทยาลัยครู เพื่อทราบพื้นฐานความรู้ภาษาไทยของนักศึกษาและหาทางปรับปรุงเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยให้มากขึ้น
3. ประโยชน์แก่นักวิชาการและผู้บริหารในการปรับปรุงหลักสูตร การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาไทย การผลิตแบบเรียน และวัสดุประกอบการสอนวิชาภาษาไทย
4. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการวิจัยกับนักเรียนระดับอื่น ๆ ต่อไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความเข้าใจความหมาย หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในการที่จะแยกตัวเลือกที่ถูกต้องจากตัวเลือกอื่น ๆ ในข้อทดสอบได้ สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายของคำจากแบบทดสอบได้เป็นอย่างดี วัตถุประสงค์จากแบบทดสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. คำที่มีความหมายโดยตรง หมายถึง คำที่เป็นความหมายแรก แปลตรงตัว เช่น ที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม
3. คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึง คำหรือ ถ้อยคำ ที่มีความหมายเชิงสำนวนหรืออุปมา เป็นความหมายพิเศษออกไป แปลไม่ตรงตามรูปคำ ความหมายของคำประเภทนี้มักเกิดจากรื่องราว คำานานหรือประวัติ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ค่าย
4. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูที่ตั้งอยู่ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

5. ส่วนกลาง หมายถึง วิทยาลัยครูที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดพระนครและธนบุรี

6. ส่วนภูมิภาค หมายถึง วิทยาลัยครูที่ตั้งอยู่นอกเขตจังหวัดพระนครและ
ธนบุรี

7. คะแนนหมวดวิชาภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้วิชา
ภาษาไทยที่สอนในวิทยาลัยครู โดยคิดคะแนนสะสมเฉลี่ยหมวดภาษาไทยที่ผ่านมาตั้งแต่ปี
การศึกษา 2516 เป็นต้นมา

8. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้
วิชาการต่าง ๆ ที่สอนในวิทยาลัยครู โดยคิดคะแนนสะสมเฉลี่ยตั้งแต่ปีการศึกษา 2516
เป็นต้นมา

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย